

Torstai 10. syyskuuta 2015

P8_TA(2015)0322

30. ja 31. vuosikertomus EU:n oikeuden soveltamisen valvonnasta (2012–2013)

Euroopan parlamentin päätöslauselma 10. syyskuuta 2015 30. ja 31. vuosikertomuksesta Euroopan unionin oikeuden soveltamisen valvonnasta (2012–2013) (2014/2253(INI))

(2017/C 316/28)

Euroopan parlamentti, joka

- ottaa huomioon 30. vuosikertomuksen Euroopan unionin oikeuden soveltamisen valvonnasta (2012) (COM(2013)0726),
 - ottaa huomioon 31. vuosikertomuksen Euroopan unionin oikeuden soveltamisen valvonnasta (2013) (COM(2014)0612),
 - ottaa huomioon komission kertomuksen ”EU Pilot -hankkeen arviointikertomus” (COM(2010)0070),
 - ottaa huomioon komission kertomuksen ”EU Pilot -hankkeen toinen arviointikertomus” (COM(2011)0930),
 - ottaa huomioon 20. maaliskuuta 2002 annetun komission tiedonannon kantelijan asemasta yhteisön oikeuden rikkomista koskeissa asioissa (COM(2002)0141),
 - ottaa huomioon 2. huhtikuuta 2012 annetun komission tiedonannon ”Kantelijan asema unionin oikeuden soveltamista koskeissa asioissa – menettelyn päivittäminen” (COM(2012)0154),
 - ottaa huomioon puitesopimuksen Euroopan parlamentin ja komission välisistä suhteista ⁽¹⁾,
 - ottaa huomioon 4. helmikuuta 2014 antamansa päätöslauselman 29. vuosikertomuksesta Euroopan unionin oikeuden soveltamisen valvonnasta (2011) ⁽²⁾,
 - ottaa huomioon tutkimuksen ”The impact of the crisis on fundamental rights across Member States of the EU – Comparative analysis” ⁽³⁾,
 - ottaa huomioon komission 19. toukokuuta 2015 hyväksymän parempaa sääntelyä koskevan paketin;
 - ottaa huomioon työjärjestyksen 52 ja 132 artiklan 2 kohdan,
 - ottaa huomioon oikeudellisten asioiden valiokunnan mietinnön sekä ympäristön, kansanterveyden ja elintarvikkeiden turvallisuuden valiokunnan, kansalaisvapauksien sekä oikeus- ja sisäasioiden valiokunnan, perussopimus-, työjärjestys- ja toimielinasioiden valiokunnan sekä vetoamusvaliokunnan lausunnot (A8-0242/2015),
- A. ottaa huomioon, että Euroopan unionista tehdyn sopimuksen (SEU) 17 artiklassa määritetään komission pätehtäväksi toimia perussopimusten valvojana;
- B. ottaa huomioon, että SEU-sopimuksen 6 artiklan 1 kohdan mukaan Euroopan unionin perusoikeuskirjalla on sama oikeudellinen arvo kuin perussopimuksilla ja se koskee unionin toimielimiä, elimiä, virastoja ja yksiköitä sekä jäsenvaltioita silloin, kun ne soveltavat unionin oikeutta (perusoikeuskirjan 51 artiklan 1 kohta);
- C. ottaa huomioon, että SEUT-sopimuksen 258 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaan siinä tapauksessa, että komissio katsoo, että jäsenvaltio on jättänyt täyttämättä sille perussopimusten mukaan kuuluvan velvollisuuden, se antaa asiasta lausunnon perusteluineen, ja se voi saattaa asian Euroopan unionin tuomioistuimen käsiteltäväksi, jos valtio, jota asia koskee, ei noudata lausuntoa komission asettamassa määräajassa;

⁽¹⁾ EUVL L 304, 20.11.2010, s. 47.

⁽²⁾ Hyväksytyt tekstit, P7_TA(2014)0051.

⁽³⁾ Kansalaisten oikeuksista ja toimielinasioista vastaavan politiikkayksikkö C:n tutkimus kansalaisvapauksien sekä oikeus- ja sisäasioiden valiokunnalle (2015).

Torstai 10. syyskuuta 2015

- D. ottaa huomioon, että Euroopan parlamentin ja komission välisiä suhteita koskevassa puitesopimuksessa määrätään kaikkia muodolliseen ilmoitukseen perustuvia rikkomismenettelyjä koskevan tiedon jakamisesta, mutta se ei kata epävirallista EU Pilot -menettelyä, joka edeltää muodollisen rikkomismenettelyn käynnistämistä;
- E. ottaa huomioon, että perusoikeuskirjan 41 artiklassa määritellään hyvä hallinto henkilön oikeudeksi saada asiansa käsittelyksi unionin toimielimissä puolueettomasti, oikeudenmukaisesti ja kohtuullisessa ajassa, ja SEUT-sopimuksen 298 artiklassa määrätään, että unionin toimielinten on tehtäviään hoitaessaan tukeuduttava avoimeen, tehokkaaseen ja riippumattomaan eurooppalaiseen hallintoon;
- F. ottaa huomioon, että perusoikeuskirjan 51 artiklassa rajataan jäsenvaltioiden velvollisuus noudattaa perusoikeuskirjaa tilanteisiin, joissa ne soveltavat unionin oikeutta, mutta siinä ei vastaavasti rajoiteta velvollisuuksia, joita perusoikeuskirjasta aiheutuu unionin toimielimille, laitoksille, virastoille tai yksiköille;
- G. ottaa huomioon, että viimeaikaisen talouskriisin yhteydessä jäsenvaltiot ovat joutuneet toteuttamaan toimenpiteitä, jotka vaarantavat unionin primaarioikeuden ja erityisesti sosiaalisten ja taloudellisten oikeuksien suojelua koskevat säännökset;
1. panee merkille, kuten todetaan Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission 27. lokakuuta 2011 antamassa yhteisessä poliittisessa lausumassa selittävistä asiakirjoista, että komissio on ilmoittanut molemmille lainsäätäjille julkilausuman täytäntöönpanosta;
 2. suhtautuu myönteisesti komission 30. ja 31. vuosikertomukseen Euroopan unionin oikeuden soveltamisen valvonnasta ja panee merkille, että näiden kertomusten mukaan neljä alaa, joilla jäsenvaltioihin useimmin kohdistettiin täytäntöönpanon laiminlyöntiä koskevia menettelyjä vuonna 2012, olivat liikenne, terveyden ja kuluttajien suojelu, ympäristönsuojelu sekä sisämarkkinoihin ja palveluihin liittyvät kysymykset, kun taas vuonna 2013 ongelmallisimmat alat olivat ympäristö, terveyden ja kuluttajien suojelu, sisämarkkinat ja palvelut sekä liikenne; muistuttaa kuitenkin, että tämä jälkikäteisarviointi ei korvaa komission velvollisuutta valvoa tehokkaasti ja oikea-aikaisesti unionin lainsäädännön soveltamista ja täytäntöönpanoa, ja panee merkille, että parlamentti voisi avustaa lainsäädännön täytäntöönpanon valvonnassa, kun se tarkastelee komission toimintaa;
 3. toteaa, että oikeusvaltion periaatteelle ja lainsäädännön varmuudelle ja ennakoitavuudelle perustuvassa Euroopan unionissa unionin kansalaisten oikeutena on ensimmäisten joukossa saada tietää selkeällä, helposti saatavalla, avoimella ja oikea-aikaisella tavalla (internetin ja muiden välineiden kautta), onko unionin lainsäädännön nojalla saatettu voimaan kansallista lainsäädäntöä ja millaista, sekä mitkä kansalliset viranomaiset vastaavat tämän lainsäädännön oikeasta täytäntöönpanosta;
 4. toteaa, että kansalaiset ja yritykset odottavat sääntelyn olevan yksinkertaista, ennakoitavissa olevaa ja luotettavaa;
 5. kehottaa komissiota kiinnittämään lainsäädännön laatimisessa ja arvioinnissa enemmän huomiota siihen, mitä rasitteita siitä voi aiheutua pk-yrityksille;
 6. kehottaa komissiota ja jäsenvaltioita sovittamaan yhteen toimensa lainsäädäntömenettelyn varhaisemmassa vaiheessa, jotta varmistetaan, että lopputulos voidaan panna täytäntöön tehokkaammin;
 7. toteaa, että unionin oikeuden myöhäinen tai epäasianmukainen saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä tai sen virheellinen soveltaminen voi johtaa jäsenvaltioiden välisiin eroihin ja vääristää tasapuolisia toimintaedellytyksiä koko EU:ssa;
 8. kehottaa komissiota kohtelemaan kaikkia jäsenvaltioita tasapuolisesti riippumatta niiden koosta tai siitä, milloin ne liittyivät EU:n jäseniksi;
 9. panee merkille, että unionin oikeuden täytäntöönpano ja saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä vaihtelee eri jäsenvaltioissa; panee merkille, että kansalaiset, jotka haluavat elää, työskennellä tai harjoittaa liiketoimintaa toisessa jäsenvaltiossa, kohtaavat päivittäin erilaisia vaikeuksia, jotka johtuvat unionin oikeuden vaihtelevasta täytäntöönpanosta jäsenvaltioiden oikeusjärjestelmissä;

Torstai 10. syyskuuta 2015

10. muistuttaa, että komissio on SEU-sopimuksen 17 artiklan mukaan vastuussa unionin oikeuden soveltamisesta, mukaan luettuna Euroopan unionin perusoikeuskirja (SEU-sopimuksen 6 artiklan 1 kohta), jonka määräykset koskevat unionin toimielimiä, elimiä, virastoja ja yksiköitä sekä jäsenvaltioita silloin, kun ne soveltavat unionin oikeutta (perusoikeuskirjan 51 artiklan 1 kohta); muistuttaa, että komissiolla on valtuudet käynnistää SEUT-sopimuksen 258–260 artiklan mukaisia rikkomismenettelyjä unionin oikeuden noudattamisen varmistamiseksi; kehottaa komissiota kuitenkin mahdollistamaan sen, että parlamentti täyttää sillä toisena lainsäätäjänä olevan tehtävän, ja antaa sille riittävästi tietoa ja olemaan edelleen vastuussa sille;

11. toteaa, että yhteensä 731 rikkomustapauksen käsittely päätettiin, koska jäsenvaltio oli osoittanut noudattavansa unionin lainsäädäntöä; toteaa, että vuonna 2013 unionin tuomioistuin antoi 52 tuomiota SEUT-sopimuksen 258 artiklan nojalla ja että näistä tuomioista 31:ssä (59,6 prosenttia) jäsenvaltiot katsottiin syyllisiksi; huomauttaa näiden tilastojen mittasuhteiden osoittamiseksi, että tähän mennessä 3 274 rikkomusmenettelyssä (87,3 prosenttia) tuomio annettiin komission hyväksi; pyytää komissiota kiinnittämään erityistä huomiota kaikkien näiden tuomioiden varsinaiseen täytäntöönpanoon;

12. pitää myönteisenä, että komissio hyödyntää entistä enemmän jäsenvaltioille suunnattuja uutta lainsäädäntöä koskevia täytäntöönpanosuunnitelmia, sillä niiden avulla lisätään lainsäädännön oikea-aikaisen ja asianmukaisen täytäntöönpanon todennäköisyyttä, ennakoidaan ongelmia, jotka liittyvät saattamiseen osaksi kansallista lainsäädäntöä ja soveltamiseen, sekä osaltaan vähennetään asiaa koskevien vetoomusten määrää;

13. katsoo, että komission olisi keskityttävä tehokkaaseen ongelmanratkaisuun, toimivaan hallintointiin ja ehkäiseviin toimenpiteisiin, mutta ehdottaa, että etsittäisiin myös uusia ajattelutapoja ja muita kuin muodollisia rikkomusmenettelyjä, joilla parannettaisiin unionin oikeuden saattamista osaksi kansallista lainsäädäntöä ja sen täytäntöönpanoa;

14. toteaa, että EU:n lainsäädäntö on saatettava asianmukaisesti ja oikea-aikaisesti osaksi jokaisen jäsenvaltion kansallista lainsäädäntöä; vaatii jäsenvaltioiden viranomaisia välttämään ylisääntelyä, koska se usein aiheuttaa eroja jäsenvaltioiden täytäntöönpanomenettelyissä, mikä puolestaan heikentää kunnioitusta unionin oikeutta kohtaan, kun kansalaiset tulevat tietoisiksi merkittävistä eroista eri puolella unionia; toteaa, että Euroopan parlamentin jäsenten sekä kansallisten ja alueellisten parlamenttien Eurooppa-asioista vastaavien valiokuntien yhteistyötä olisi tiivistettävä; pitää erityisen myönteisenä Lissabonin sopimukseen sisältyvää innovaatiota, että Euroopan unionin tuomioistuin voi komission pyynnöstä ja ilman toista oikeuden päätöstä langettaa rangaistuksia jäsenvaltioille, jos ne viivyttelevät direktiivien saattamisessa osaksi kansallista lainsäädäntöä; vaatii EU:n toimielimiä (neuvosto, komissio, EKP) noudattamaan unionin primaarioikeutta (perussopimukset ja perusoikeuskirja), kun ne laativat johdetun oikeuden säännöksiä tai hyväksyvät talous- ja sosiaalialan toimintapolitiikkoja, jotka vaikuttavat ihmisoikeuksiin tai yleiseen etuun;

15. panee merkille, että komissio käyttää englanniksi käsitettä ”gold plating”, jolla tarkoitetaan unionin vaatimuksia pitemmälle meneviä veloitteita eli kansallisella, alueellisella ja paikallisella tasolla sovellettavia liiallisia normeja, suuntaviivoja ja menettelyjä, jotka haittaavat odotettuja toimintapolitiittisia tavoitteita; kehottaa komissiota määrittelemään käsitteen selvästi; korostaa, että määritelmässä on selvästi ilmaistava, että jäsenvaltioilla on oikeus tarvittaessa soveltaa tiukempia normeja samalla kun niiden on otettava huomioon, että EU:n ympäristölainsäädännön yhdenmukaisempi täytäntöönpano on tärkeää sisämarkkinoiden toiminnan kannalta;

16. panee merkille, että vuonna 2012 esiintyi edellisvuosia vähemmän rikkeitä, jotka muodostuivat viivytyksistä siinä, miten yhteisön oikeutta saatettiin osaksi kansallista lainsäädäntöä, ja tämä johtui pääasiassa siitä, että vuonna 2012 oli aikaisempia vuosia vähemmän direktiivejä, jotka oli saatettava osaksi kansallista lainsäädäntöä; panee kuitenkin merkille, että vuotta 2013 koskevat tilastot osoittavat, että kansallisen lainsäädännön osaksi saattamiseen liittyvät viivytykset ovat todella vähentyneet, kun tällaisten rikkeiden määrä saavutti kyseisen vuoden lopussa alhaisimman tason viiteen vuoteen, mitä voidaan pitää myönteisenä tuloksena SEUT-sopimuksen 260 artiklan 3 kohdassa käyttöön otetusta ”nopeutetusta” uhkasakkomenettelystä, jota sovelletaan silloin, kun direktiiviä ei saateta osaksi kansallista lainsäädäntöä;

17. panee merkille, että EU Pilot -hanke ja muut mekanismit (mukaan luettuna SOLVIT 2) sekä SEUT-sopimuksen 260 artiklan 3 kohdassa käyttöön otettu ”nopeutettu” uhkasakkomenettely, jota sovelletaan silloin, kun direktiiviä ei saateta osaksi kansallista lainsäädäntöä, voivat selittää sen, miksi rikkomukset, jotka liittyvät viivytyksiin unionin oikeuden saattamisessa osaksi kansallista lainsäädäntöä, ovat vähentyneet vuosina 2013, 2012 ja viiden viime vuoden aikana; painottaa, että direktiivien oikea-aikaisen saattamisen osaksi kansallista lainsäädäntöä on oltava yksi komission tärkeimpiä tavoitteita ja että määräaikaisten noudattamista on valvottava tehokkaasti;

Torstai 10. syyskuuta 2015

18. toteaa, että erityisesti ympäristöön, verotukseen, oikeusasioihin ja tulliliittoon liittyvien uusien EU Pilot -tapausten määrän kasvu tarkastelujaksolla sekä avoimien rikkomismenettelyjen määrän supistuminen osoittavat, että jäsenvaltioissa vallitsee myönteinen suuntaus unionin oikeuden täytäntöönpanon alalla, mikä on osoitus siitä, että EU Pilot on osoittautunut tehokkaaksi keinoksi löytää nopeita ratkaisuja mahdollisiin rikkomuksiin; katsoo kuitenkin, että unionin oikeuden täytäntöönpanon alalla olisi ponnisteltava edelleen, jotta voidaan vahvistaa sen avoimuutta sekä kantelijoiden ja osapuolten valvontamahdollisuuksia, ja pitää valitettavana, että parlamentilla on toistuvista pyynnöistä huolimatta edelleenkin vain rajallinen mahdollisuus saada tietoa EU Pilot -menettelystä ja vireillä olevista asioista; panee merkille tarpeen vahvistaa EU Pilot -hankkeen oikeudellista asemaa ja legitimiyyttä, ja katsoo, että tämä voidaan saavuttaa lisäämällä avoimuutta ja laajentamalla kantelijoiden ja Euroopan parlamentin osallistumista;

19. kehottaa tämän vuoksi jälleen kerran komissiota ehdottamaan SEUT-sopimuksen 298 artiklan uuden oikeusperustan nojalla asetuksen muodossa sitovia sääntöjä, jotta varmistetaan, että perusoikeuskirjan 41 artiklassa esitettyä kansalaisten oikeutta hyvään hallintoon noudatetaan täysimääräisesti;

20. tunnustaa, että ensisijainen vastuu unionin oikeuden asianmukaisesta täytäntöönpanosta ja soveltamisesta on jäsenvaltioilla, ja korostaa Euroopan unionin toimielinten velvollisuutta noudattaa ensisijaista unionin oikeutta, kun ne tuottavat toissijaista unionin oikeutta tai laativat, panevat täytäntöön tai määräävät jäsenvaltioille sosiaalisia, taloudellisia tai muita toimintapolitiikkoja, ja korostaa myös niiden velvollisuutta auttaa jäsenvaltioita kaikin käytettävissä olevin keinoin niiden pyrkimyksissä kunnioittaa demokraattisia ja sosiaalisia arvoja ja saattaa unionin lainsäädäntöä osaksi kansallista lainsäädäntöä säästöjen ja taloudellisten rajoitteiden aikana, ja muistuttaa, että toissijaisuusperiaate ja jäsenvaltioiden oikeudet sitovat unionin toimielimiä;

21. on huolissaan siitä, että ylivelkaantuneille EU:n jäsenvaltioille määrätyt säästötoimenpiteet, jotka sittemmin sisällytettiin toissijaiseen unionin oikeuteen ennen kuin ne saatiin osaksi kansallista lainsäädäntöä tarkasteltavana olevien kahden vuosikertomuksen kattamalla jaksolla, ja erityisesti ankarat julkisten menojen leikkaukset, ovat merkittävästi vähentäneet jäsenvaltioiden hallinto- ja oikeusviranomaisten kykyä hoitaa niiden tehtävää panna unionin oikeus asianmukaisesti täytäntöön;

22. katsoo, että taloudellisten mukautusohjelmien piirissä olevien jäsenvaltioiden olisi edelleen voitava täyttää velvollisuutensa kunnioittaa sosiaalisia ja taloudellisia oikeuksia;

23. muistuttaa, että perussopimukset ja Euroopan unionin perusoikeuskirja sitovat unionin toimielimiä myös silloin, kun ne toimivat kansainvälisten lainantajien ryhminä ("troikka");

24. korostaa, että on äärimmäisen tärkeää, että unionin toimielimet kunnioittavat perussopimuksia; toteaa, että komission on autettava jäsenvaltioita panemaan unionin oikeutta asianmukaisesti täytäntöön, jotta voidaan lisätä unionin kannatusta ja luottamusta sen legitimiyteen; kehottaa komissiota julkistamaan jäsenvaltioiden täytäntöönpanomenettelyn aikana esittämät huolenaiheet; painottaa, että kansallisten parlamenttien tuki unionin lainsäädännön saattamisessa osaksi kansallista lainsäädäntöä on ratkaisevan tärkeää unionin lainsäädännön soveltamisen parantamiseksi, ja kehottaa tämän vuoksi lisäämään vuoropuhelua kansallisten parlamenttien kanssa, myös silloin, kun toissijaisuusperiaatteen noudattamiseen liittyy epäilyjä; painottaa säännöllisten jälkiarviointien ratkaisevaa merkitystä ja sitä, että on tärkeää kysyä kansallisten parlamenttien mielipidettä käsiteltäessä lainsäädäntöön liittyviä huolenaiheita tai kysymyksiä, jotka eivät ole tulleet aiemmin ilmi;

25. toteaa, että oikeus vedota Euroopan parlamenttiin on yksi unionin kansalaisuuden peruselementeistä sellaisena kuin siitä määrätään Euroopan unionin perusoikeuskirjan 44 artiklassa ja SEUT-sopimuksen 227 artiklassa; toteaa, että tämä oikeus antaa tarpeellisia vaikkakin riittämättömiä välineitä, joilla voidaan lisätä kansalaisten osallistumista unionin päätöksentekoprosessiin, ja se on keskeisessä asemassa, kun todetaan ja arvioidaan mahdollisia porsaanreikiä ja tapauksia, joissa jäsenvaltiot ovat syyllistyneet rikkomuksiin unionin oikeuden täytäntöönpanossa, ja kun niistä tiedotetaan unionin toimielimille; korostaa edellä esitetyn perusteella vetoamusvaliokunnan erittäin tärkeää asemaa tehokkaana välittäjänä unionin kansalaisten, parlamentin, komission ja kansallisten parlamenttien välillä;

26. pitää myönteisenä, että komissio on tuonut esiin kantelijan merkityksen pyrittäessä löytämään unionin oikeuden rikkomuksia;

Torstai 10. syyskuuta 2015

27. muistuttaa, että unionin toimielinten ja erityisesti komission ja neuvoston on sovellettava ja noudatettava tinkimättömästi EU:n lainsäädäntöä ja oikeuskäytäntöä avoimuuden ja asiakirjojen julkisuuden alalla; kehottaa tässä mielessä soveltamaan tehokkaasti Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission asiakirjojen saamisesta yleisön tutustuttavaksi annettua asetusta (EY) N:o 1049/2001⁽¹⁾ ja Euroopan unionin tuomioistuimen asiaa koskevia tuomioita;

28. korostaa, että EU on perustettu unioniksi oikeusvaltion ja ihmisoikeuksien kunnioittamisen perustalle (SEU-sopimuksen 2 artikla); toistaa, että jäsenvaltioiden ja unionin instituutioiden ja toimielinten toimien ja laiminlyöntien huolellinen valvonta on äärimmäisen tärkeää, ja korostaa, että parlamentille osoitetut lukuisat vetoomukset ja komissiolle osoitetut lukuisat kantelut osoittavat, että kansalaiset kiinnittävät yhä enemmän huomiota unionin oikeuden paremman soveltamisen tarpeeseen; kehottaa komissiota reagoimaan nopeammin ja selkeämmin kansalaisten ilmoituksiin, jotka liittyvät unionin oikeuden rikkomisiin;

29. panee merkille, että vuonna 2013 huomattava määrä rikkomistapauksia saatiin käsiteltyä valmiiksi ennen siirtämistä unionin tuomioistuimen ratkaistavaksi ja ainoastaan noin 6,6 prosenttia kaikista tapauksista päättyi tuomioistuimen päätökseen; pitää siksi tärkeänä jatkaa jäsenvaltioiden toiminnan huolellista seuranta, kun otetaan huomioon, että eräät vetoomukset koskevat ongelmia, jotka jatkuvat, vaikka asian käsittely on päättynyt;

30. toteaa, että komissio kiinnittää entistä enemmän huomiota vetoomuksiin, mistä on osoituksena vetoomusten saama erityishuomio komission kahdessa viimeisessä vuosikertomuksessa; pitää tätä suuntausta myönteisenä ja toteaa, että komissio käyttää vetoomuksia tietolähteinä, joiden kautta se saa tietoa kansalaisten viranomaisiin ja myös Euroopan unioniin kohdistuvista kanteluista ja mahdollisista unionin oikeuden rikkomuksista, jotka liittyvät lainsäädännön täytäntöönpanoon käytännössä; toteaa, että samanaikaisesti vetoomusvaliokunnan komissiolle tietopyyntöjen kera toimittamien vetoomusten määrä on lisääntynyt vastaavasti; pitää kuitenkin valitettavana sitä, että vastausten saaminen komissiolta lausuntopyyntöihin kestää usein pitkään;

31. panee myös merkille, että vetoomusvaliokunnassa tarvitaan rakentavaa vuoropuhelua jäsenvaltioiden kanssa, ja pyytää kulloisiinkin vetoomuksiin liittyviä jäsenvaltioita lähettämään edustajiaan valiokunnan kokouksiin;

32. panee merkille, että unionin kansalaisten tai jäsenvaltioiden asukkaiden jättämät vetoomukset koskevat unionin oikeuden rikkomuksia erityisesti perusoikeuksien, sisäasioiden, oikeuden, sisämarkkinoiden, terveyden, kuluttaja-asioiden, liikenteen, verotuksen, maanviljelyn ja maaseudun kehityksen sekä ympäristön aloilla; katsoo, että vetoomukset osoittavat, että unionin lainsäädännön puutteellinen saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä ja riittämätön täytäntöönpano, jotka johtavat unionin oikeuden virheelliseen soveltamiseen, on edelleen yleistä ja laajalle levinnyttä; korostaa, että tämä vaatii enemmän toimia jäsenvaltioilta ja jatkuvaa seuranta komissiolta; painottaa erityisesti, että vammaisten syrjinnästä ja heidän kohtaamistaan esteistä esitetään runsaasti vetoomuksia;

33. huomauttaa, että vuoropuhelu joidenkin jäsenvaltioiden ja alueiden kanssa on edelleen vaikeaa, sillä ne ovat haluttomia antamaan pyydettyjä asiakirjoja tai selvityksiä;

34. pitää myönteisenä, että komission yksiköt ovat sitoutuneet tehostamaan tiedonvaihtoa vetoomusvaliokunnan kanssa, ja toistaa pyyntönsä, jotka koskevat seuraavia asioita:

- a) osapuolten välisen viestinnän parantaminen, erityisesti komission vastuulla olevien rikkomusmenettelyjen käynnistämistä ja niiden etenemisestä, EU Pilot -menettely mukaan lukien, jotta parlamentilla on tarvittavat tiedot lainsäädäntötyönsä jatkuvaa parantamista varten
- b) toimet kaikkien mahdollisten merkityksellisten tietojen antamiseksi tutkimuksista ja rikkomusmenettelyistä vetoomusvaliokunnalle kohtuullisessa ajassa siten, että valiokunta voi vastata kansalaisten tiedusteluihin tehokkaammin
- c) vetoomusvaliokunnan mietintöjen ja erityisesti niihin sisältyvien tulosten ja suositusten huomioon ottaminen komission tiedonantojen laadinnan yhteydessä ja valmisteltaessa lainsäädännön muuttamista;

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EY) N:o 1049/2001, annettu 30 päivänä toukokuuta 2001, Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission asiakirjojen saamisesta yleisön tutustuttavaksi (EYVL L 145, 31.5.2001, s. 43).

Torstai 10. syyskuuta 2015

35. pitää valitettavana, että Euroopan parlamentti, joka edustaa suoraan unionin kansalaisia ja on tätä nykyä täysimääräinen lainsäätävä ja läheisesti tekemisissä kantelumenettelyjen kanssa etenkin parlamentaaristen kysymysten ja vetoomusvaliokunnan toiminnan kautta, ei vielä automaattisesti saa avoimia ja oikea-aikaisia tietoja unionin lainsäädännön täytäntöönpanosta, vaikka nämä tiedot ovat välttämättömiä unionin kansalaisten oikeuskeinojen saatavuuden ja oikeusvarmuuden parantamisen kannalta sekä lainsäädännön parantamiseen tähtäävien muutosten kannalta; katsoo, että Euroopan parlamentin ja kansallisten parlamenttien välisen viestinnän kohentuminen voisi olla askel oikeaan suuntaan tässä asiassa; vaatii vaikuttavampaa ja tehokkaampaa yhteistyötä EU:n toimielinten välille, ja odottaa komission soveltavan hyvässä uskossa suhteista parlamenttiin tehdyn tarkistetun puitesopimuksen lauseketta, jossa se lupaa antaa parlamentille yhteenvetona tiedot kaikista rikkomusmenettelyistä alkaen virallisista ilmoituksista ja parlamentin niin pyytessä myös asioista, joita rikkomusmenettely koskee;

36. kehottaa perustamaan Euroopan parlamentin asiaankuuluvien pääosastojen (DG IPOL, DG EXPO ja DG Research) yhteyteen itsenäisen järjestelmän Euroopan parlamentin yhteispäätösmenettelyllä ja tavallisessa lainsäätämisyjärjestyksessä sekä myös yhteistyössä kansallisten parlamenttien kanssa hyväksymien tärkeimpien EU:n säädösten vaikutusten jälkikäteisarviointia varten;

37. panee merkille, että tuomioistuin on huomauttanut, että "[k]ansalliset toimielimet vastaavat [...] aiheuttamiensa vahinkojen korvaamisesta itse ja vain kansalliset tuomioistuimet ovat toimivaltaisia varmistamaan sen, että näin tapahtuu"⁽¹⁾; korostaa tästä syystä kansallisella tasolla käytettävissä olevien muutoksenhakukeinojen vahvistamisen merkitystä, sillä niiden avulla kantelijoilla on yleensä mahdollisuus puolustaa oikeuksiaan suoremmin ja henkilökohtaisemmin;

38. panee merkille, että useimmat kansalaisten kanteluista oikeudellisten asioiden alalla liittyvät vapaaseen liikkuvuuteen ja henkilötietojen suojaan; palauttaa mieleen, että oikeus vapaaseen liikkuvuuteen on yksi Euroopan unionin toiminnasta tehdyssä sopimuksessa vahvistetuista EU:n neljästä perusvapaudesta ja että se on taattu jokaiselle EU:n kansalaiselle; muistuttaa, että yksi Euroopan unionin perusvapauksista on EU:n kansalaisten oikeus liikkua vapaasti sekä oleskella ja työskennellä muiden jäsenvaltioiden alueella, ja katsoo, että se on taattava ja sitä on suojeltava;

39. tähdentää, että ehdottomana prioriteettina on saattaa unionin yhteinen turvapaikkajärjestelmä kokonaisuudessaan osaksi kansallista lainsäädäntöä ja panna se tehokkaasti täytäntöön; kehottaa jäsenvaltioita tekemään kaikkensa uuden turvapaikkapakettin saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä asianmukaisesti, oikea-aikaisesti ja täysimääräisesti;

40. toteaa, että sisäasioiden alalla vireillä olevia rikkomustapauksia oli 22 vuonna 2012 ja 44 vuonna 2013; pitää valitettavana, että vuonna 2013 suurin osa kansallisen lainsäädännön osaksi saattamisen myöhästymistä koskevista rikkomusmenettelyistä aloitettiin sen vuoksi, että ihmiskaupan ehkäisemistä ja torjumista koskevan direktiivin 2011/36/EU saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä oli myöhästynyt; panee merkille, että turvapaikka-asioiden alalla on edelleen esitetty lukuisia kanteluita;

41. toteaa, että oikeudellisten asioiden alalla vireillä olevia rikkomustapauksia oli 61 vuonna 2012 ja 67 vuonna 2013; huomauttaa, että suurin osa näistä tapauksista koski kansalaisuutta ja henkilöiden vapaata liikkuvuutta; pitää valitettavana, että suurin osa rikkomusmenettelyistä aloitettiin sen vuoksi, että oikeutta tulkkaamiseen ja käänöksiin rikosoikeudellisissa menettelyissä koskevan direktiivin 2010/64/EU saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä oli myöhästynyt; on huolestunut kantelujen määrän merkittävästä lisääntymisestä oikeudellisten asioiden alalla vuonna 2013;

42. suhtautuu myönteisesti siihen, että unionissa on onnistuttu viime vuosina vahvistamaan huomattavasti epäiltyjen tai syytettyjen henkilöiden oikeutta puolustukseen; korostaa, että on ratkaisevan tärkeää saattaa oikea-aikaisesti, kokonaisuudessaan ja asianmukaisesti osaksi kansallista lainsäädäntöä kaikki toimenpiteet, jotka mainitaan neuvoston etenemissuunnitelmassa epäiltyjen tai syytettyjen henkilöiden prosessuaalisten oikeuksien vahvistamiseksi rikosoikeudellisissa menettelyissä; painottaa, että nämä toimenpiteet ovat ratkaisevan tärkeitä rikosoikeudellisissa asioissa harjoitettavan unionin oikeudellisen yhteistyön moitteettomalle toiminnalle;

⁽¹⁾ Asiassa 175/84 annettu tuomio.

Torstai 10. syyskuuta 2015

43. korostaa, että ihmiskauppa on vakava rikos ja loukkaa ihmisoikeuksia ja ihmisarvoa, eikä unioni suvaitse tätä; pitää valitettavana, että ihmiskaupan uhrien määrä unionissa kasvaa; painottaa, että vaikka oikeudellinen kehys on riittävä, sen käytännön täytäntöönpano jäsenvaltioissa on edelleen puutteellista; korostaa, että tämänhetkinen tilanne Välimerellä on lisännyt ihmiskaupan riskiä, ja pyytää jäsenvaltioita kohtelemaan äärimmäisen ankarasti tällaisiin rikoksiin syyllistyneitä ja suojelemaan mahdollisimman tehokkaasti ihmiskaupan uhreja;

44. muistuttaa, että Lissabonin sopimuksen pöytäkirjan N:o 36 mukainen siirtymäaika päättyi 1. joulukuuta 2014; korostaa, että siirtymäkauden päättymisen jälkeen on suoritettava perusteellinen arviointi entisen kolmannen pilarin toimenpiteistä ja niiden täytäntöönpanosta jäsenvaltioiden kansallisissa lainsäädännöissä; huomauttaa, että huhtikuuhun 2015 mennessä parlamentti ei ollut saanut tietoja kaikkien ennen Lissabonin sopimusta käyttöönotettujen oikeudellista yhteistyötä ja poliisiyhteistyötä koskevien oikeudellisten välineiden nykytilanteesta; kehottaa komissiota noudattamaan vilpittömän yhteistyön periaatetta ja antamaan nämä tiedot parlamentin käyttöön mahdollisimman pian;

45. muistuttaa, että Eurooppa-neuvoston kesäkuussa 2014 antamissa päätelmissä määritettiin vapauden, turvallisuuden ja oikeuden alueen yleiseksi painopisteeksi seuraaviksi viideksi vuodeksi voimassa olevien oikeudellisten välineiden ja toimenpiteiden saattaminen johdonmukaiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä, niiden tehokas täytäntöönpano ja niiden vakiinnuttaminen; pyytää komissiota valvomaan ja varmistamaan tehokkaammin unionin lainsäädännön käytännön täytäntöönpanon jäsenvaltioissa; katsoo, että tämän on oltava poliittinen prioriteetti, kun otetaan huomioon usein havaittu leveä kuilu unionin tasolla hyväksytyjen toimien ja niiden kansallisen tason täytäntöönpanon välillä; kannustaa kansallisia parlamentteja osallistumaan tiiviimmin eurooppalaiseen keskusteluun ja EU:n lainsäädännön soveltamisen valvontaan erityisesti sisäasioissa;

46. korostaa, että uhanalaisista eurooppalaisista kielistä ja kielellisestä monimuotoisuudesta Euroopan unionissa 11. syyskuuta 2013 antamassaan päätöslauselmassa ⁽¹⁾ Euroopan parlamentti muistutti, että komission olisi kiinnitettävä huomiota siihen, että eräät jäsenvaltiot ja alueet vaarantavat omalla politiikallaan kielten säilymisen omien rajojensa sisällä, vaikka kyseiset kielet eivät olisikaan uhattuina Euroopassa, ja kehotti komissiota tarkastelemaan uhanalaisiin kieliin liittyville hankkeille asetettuja hallinnollisia ja lainsäädännöllisiä esteitä, jotka johtuvat asianomaisten kieliyhteisöjen pienestä koosta; kehottaa komissiota tässä mielessä tarkastelemaan perinpohjaisesti vähemmistöihin kuuluvien ihmisten oikeuksia arvioidessaan EU:n oikeuden soveltamista;

47. korostaa, ettei ainoastaan vapauden, turvallisuuden ja oikeuden alueella vaan myös muilla politiikanalueilla on edistettävä kansalaisten oikeutta saada tietoja ja asiakirjoja unionin lainsäädännön soveltamisesta; kehottaa komissiota määrittämään parhaat mahdolliset tavat tämän toteuttamiseksi, käyttämään olemassa olevia viestintävälineitä avoimuuden lisäämiseksi ja varmistamaan asianmukaisen oikeuden saada tietoja ja asiakirjoja unionin lainsäädännön soveltamisesta; kehottaa komissiota ehdottamaan oikeudellisesti sitovaa välinettä kansalaisten kantelujen käsittelyä koskevalle hallinnolliselle menettelylle;

48. muistuttaa, että todellisen eurooppalaisen oikeusalueen sujuva toiminta jäsenvaltioiden erilaisia oikeusjärjestelmiä ja perinteitä kunnioittaen on unionille elintärkeää ja että EU:n lainsäädännön täydellinen, asianmukainen ja oikea-aikainen täytäntöönpano on edellytyksenä tämän tavoitteen saavuttamiselle.

49. korostaa, että täytäntöönpanon parantaminen on yksi seitsemännen ympäristöalan toimintaohjelman prioriteeteista;

50. pitää valitettavana sitä, että EU:n ympäristö- ja terveyslainsäädäntö saatetaan monissa tapauksissa yhä myöhässä tai virheellisesti osaksi kansallista lainsäädäntöä ja jäsenvaltiot usein soveltavat sitä virheellisesti; toteaa, että Euroopan unionin oikeuden soveltamisen valvontaa koskevasta komission 31. vuosikertomuksesta käy ilmi, että vuonna 2013 suurin osa rikkomusmenettelyistä koski ympäristöasioita; muistuttaa, että ympäristötoimien täytäntöön panematta jättämisestä aiheutuvat kustannukset, rikkomusmenettelyistä aiheutuvat kustannukset mukaan luettuina, ovat suuret ja niiden arvioidaan olevan noin 50 miljardia euroa vuodessa (COWI et al., 2011); korostaa lisäksi, että ympäristötoimien täytäntöönpanosta koituisi lisäksi monia sosioekonomisia hyötyjä, joita ei aina oteta huomioon kustannus-hyötyanalyysissä;

⁽¹⁾ Hyväksytyt tekstit, P7_TA(2013)0350.

Torstai 10. syyskuuta 2015

51. kehottaa komissiota olemaan tinkimättömämpi EU:n ympäristölainsäädännön soveltamisessa ja tutkimaan ympäristön saastumiseen liittyvät rikkomukset nopeammin ja tehokkaammin;
 52. kehottaa komissiota ryhtymään jämerämpiin toimenpiteisiin, kun on kyse ympäristödirektiivien myöhäisestä saattamisesta osaksi kansallista lainsäädäntöä, ja käyttämään enemmän rangaistusmaksuja;
 53. kehottaa komissiota tekemään uuden ehdotuksen muutoksenhaku- ja vireillepano-oikeudesta ympäristöasioissa sekä ehdotuksen ympäristötarkastuksista, mahdollisuuksien mukaan lisäämättä byrokratiaa ja hallinnollisia kustannuksia;
 54. korostaa tarvetta ylläpitää korkeatasoista ympäristönsuojelua ja varoittaa liittämästä rikkomusten suurta määrää tarpeeseen laskea ympäristölainsäädännön tavoitetasoa;
 55. pitää huolestuttavana sitä, että sääntelyn toimivuutta ja tuloksellisuutta koskevaan ohjelmaan (REFIT) liittyvässä komission viestintäpolitiikassa liioitellaan ympäristö- ja terveyslainsäädännön täytäntöönpanon vaikeutta; korostaa, että ympäristö-, elintarviketurvallisuus- ja terveysnormeja ei saa heikentää REFIT-ohjelman yhteydessä; toteaa, että tarvitaan parempaa sääntelyä, ja katsoo, että sääntelyn yksinkertaistamisella olisi ratkaistava muun muassa täytäntöönpanon yhteydessä ilmenneitä ongelmia; katsoo, että REFIT-ohjelman olisi tuotettava tuloksia kansalaisille ja yrityksille niitä vähiten rasittavalla tavalla;
 56. pitää myönteisenä uutta käytäntöä, jossa komissio voi pyytää jäsenvaltioita perustelluissa tapauksissa sisällyttämään perusteluasiakirjoja komissiolle antamaansa ilmoituksen direktiivin saattamisesta osaksi kansallista lainsäädäntöä; toistaa kuitenkin vaatimuksensa pakollisista vastaavuustaulukoista saatettaessa direktiivejä osaksi kansallista lainsäädäntöä ja katsoo, että nämä taulukot olisi julkaistava kaikilla EU:n kielillä; pitää valitettavana, että REFIT oli seurausta komission yksipuolisesta päätöksestä, josta ei keskusteltu työmarkkinaosapuolten kanssa tai parlamentaarisesti;
 57. toteaa REFIT-aloitteen osalta, että komission on edistettävä kansalaisten, jäsenvaltioiden, yritysten ja laajemmin kansalaisyhteiskunnan kanssa sääntelyn toimivuudesta käytävää vuoropuhelua, jotta varmistetaan unionin lainsäädännön laatu ja sosiaalisten näkökohtien huomioonottaminen ja se, että yhtä ihannetta ei edistetä muiden kustannuksella.
 58. kehottaa puhemiestä välittämään tämän päätöslauselman neuvostolle ja komissiolle.
-